

UNIVERZITA KARLOVA V PRAZE – FILOZOFICKÁ FAKULTA

Ústav románských studií, Oddělení francouzské filologie

ODBORNÝ POSUDEK BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Jméno studenta: Klára Němečková

Název bakalářské práce: **Milan Cervenka: Quelques souvenirs – À ceux qui viennent après**

Vedoucí bakalářské práce: doc. PhDr. Aleš Pohorský, CSc.

CÍL PRÁCE:

Bakalářská práce K. Němečkové rozebírá dosud nepublikovaný vzpomínkový text Milana Červenky. Autor v nich zachycuje své životní osudy (emigranta, který v mladém věku opustil komunistické Československo a potýkal se s mnoha nesnázemi, než se usadil ve Francii, své druhé vlasti.) Autorka zkoumá text z několika hledisek, najmě si všímá, do jaké míry Červenkův text vykazuje rysy autobiografie podle kritérií, jež vymezuje Philippe Lejeune. Němečková tedy propojuje velké a malé dějiny, připomíná osud jednotlivce (jistě jednoho z mnohých), na kterého bychom v dnešní uspěchané době mohli pozapomenout. V tom je její práce beze sporu cenná.

ZPRACOVÁNÍ OBSAHU:

Klára Němečková svůj spis člení do tří kompaktních kapitol. V první z nich se zabývá historickým kontextem (konec druhé světové války, poválečná situace, odsun Němců, nastolení komunistické hrůzovlády). Nejsem historik a nedokážu tedy posoudit, do jaké míry je stručný nástin náležitý. Čekal bych toliko, že se autorka opře o rozsáhlejší literaturu k tématu (neohrazuji se proti citovaným pracím K. Kaplana, ale vím, že dnes existuje zasvěcenější a jistě fundovanější sekundární literatura). Druhá kapitola připomíná životní osudy M. Červenky, třetí kapitola pak rozebírá Červenkův text z hlediska jazykového a literárního. Nemyslím si, že je na

místě Červenkovy paměti srovnávat s texty M. Prousta, A. Gida, J. Cocteaua a jiných. Nejde o interpretačně náročný text, který by čtenáře znejišťoval čemu věřit a čemu nikoliv. Je jasné, že se zde protagonista slučuje s vypravěčem, a nejde tudíž o text fikční, u kterého se před chvatným ztotožněním vypravěče a protagonisty musíme mít na pozoru. Domnívám se, že tuto problematiku autorka nemístně zvýrazňuje, byť je její úmysl lidsky i morálně sympatický... Z téhož důvodu mi připadají nadbytečné poznámky o rozlišení autobiografie od autofikce atp. (kapitola 3). Červenkův text takové interpretace nepodněcuje ani za mák. K práci autorka připojuje přílohu: dosud nezveřejněný francouzsky napsaný text M. Červenky.

FORMÁLNÍ A JAZYKOVÁ ÚROVEŇ:

BP je dobře členěna. Vyskytují se zde však chyby v interpunkci a místy se autorka vyjadřuje nepřesně, či dokonce šroubovaně. Stylistické prohřešky (užití *jeho* vs. *svůj*, nepřesnosti v překladech, překlepy, nedostatky v typografii atp.) jsou proporčně vcelku zanedbatelné. Všechny „chyby“ jsem vyznačil v tištěné verzi práce a autorka se s mými výhradami, doporučeními atp. může, bude-li chtít, seznámit.

ZÁVĚR:

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení „velmi dobře“.

Praha 9. června 2016

PhDr. Závěš Šuman, Ph.D.

oponent